

SUY NIỆM
TIN MỪNG
CHÚA NHẬT

*

Ngày 24-12-2017

Chúa nhật 4 Mùa Vọng

Mừng vui lên

LỜI CHÚA: Lc 1, 26-38

Bà Êlisabét có thai được sáu tháng, thì Thiên Chúa sai sứ thần Gáprien đến một thành miền Galilê, gọi là Nadarét, gặp một trinh nữ đã đính hôn với một người tên là Giuse, thuộc nhà Davít. Trinh nữ ấy tên là Maria. Sứ thần vào nhà trinh nữ và nói: “Mừng vui lên, hồi Đấng đây ân sủng, Đức Chúa ở cùng bà.” Nghe lời ấy, bà rất bối rối, và tự hỏi lời chào như vậy có nghĩa gì. Sứ thần liền nói: “Thưa bà Maria, xin đừng sợ, vì bà đẹp lòng Thiên Chúa. Và này đây bà sẽ thụ thai, sinh hạ một con trai, và đặt tên là Giêsu. Người sẽ nên cao cả, và sẽ được gọi là Con Đấng Tối Cao. Đức Chúa là Thiên Chúa sẽ ban cho Người ngai vàng vua Davít, tổ tiên Người. Người sẽ trị vì nhà Giacóp đến muôn đời, và triều đại của Người sẽ vô cùng vô tận.”

Bà Maria thưa với sứ thần: “Việc ấy sẽ xảy ra cách nào, vì tôi không biết đến việc vợ chồng!” Sứ thần đáp: “Thánh Thần sẽ ngự xuống trên bà, và quyền năng Đấng Tối Cao sẽ rợp bóng trên bà, vì thế, người con sinh ra sẽ là thánh, và được gọi là Con Thiên Chúa. Kìa bà Êlisabét, người họ hàng với bà, tuy già rồi, mà cũng đang cưu mang một người con trai: bà ấy vẫn bị mang tiếng là hiếm hoi, mà nay đã có thai được sáu tháng. Vì đối với Thiên Chúa, không có gì là không thể làm được.”

Bấy giờ bà Maria nói: “Vâng, tôi đây là nữ tỳ của Chúa, xin Chúa

(xem tiếp trang 2)

Bộ Tuyên Thánh ban hành một Huấn thị mới về thánh tích

WHĐ (18.12.2017) – Ngày thứ Bảy 16 tháng Mười Hai 2017, Bộ Tuyên Thánh đã ban hành một Huấn thị mới về thánh tích.

Tài liệu mang tính kỹ thuật này gồm 12 trang và 38 điều, xác định rõ các thủ tục phải tuân theo về việc công bố tính xác thực và lưu giữ thánh tích. Với nhan đề “*Thánh tích trong Giáo hội: Tính xác thực và Việc lưu giữ*”, Huấn thị này thay thế những chỉ dẫn

trong phần Phụ lục của Huấn thị *Sanctorum Mater* (2008), và chủ yếu gửi đến các giám mục của Giáo hội Công giáo Latinh và của các Giáo hội Công giáo Đông phương.

Trước hết, Huấn thị nhắc lại rằng thánh tích phải “*luôn được tôn kính và đặc biệt lưu tâm, bởi vì thân xác của các Chân phước và các Thánh, sẽ được phục sinh, đã là dụng cụ để các ngài sống đời thánh thiện trên trái đất này, được Toà thánh nhìn nhận qua việc tuyên Chân phước và tuyên Thánh*”. Và Huấn thị khẳng định rằng “*không được trưng bày thánh tích của các Thánh và các Chân phước cho các tín hữu tôn kính nếu không được thẩm quyền của Giáo hội chứng nhận tính xác thực của thánh tích ấy*”.

(xem tiếp trang 3)

Không phải người tị nạn Palestine nào ở Jordan cũng muốn trở về quê hương

WHĐ (20.12.2017) – Hơn 50 năm sau khi đến vương quốc Hashemite của Jordan, những người Palestine ngày càng ít quan tâm đến việc trở về “*quê hương*”.

Trong trại tị nạn Al-Husn, trẻ em qua lại giữa trường nam sinh và trường nữ sinh xây rất gần nhau. Khi ấy, chúng phải đi ngang qua nhiều tòa nhà của Hiệp hội Thể thao của trại, và trên các bức tường của những tòa nhà này đây những tranh vẽ mang màu sắc chính trị. Có một bức tranh mô tả một gia đình Palestine trên đường đến Giêrusalem và thánh đường Hồi giáo Al-Aqsa. Bức tranh khác vẽ một cái cân: đĩa cân bên này là bản đồ Palestine và đĩa bên kia là từ viết tắt “*Liên hiệp quốc*”. Bản đồ Palestine rõ ràng nặng hơn.

Salem Deep, thành viên của Hiệp hội Thể thao giải thích: “*Hình ảnh này cho thấy quê hương của chúng tôi lớn hơn Liên hiệp quốc và Liên hiệp quốc thì bất công vì luôn đứng về phía Israel. Chúng tôi muốn trẻ em không bao giờ quên rằng chúng có quyền trở về Palestine và quyền được sống ở đó*”.

Có khoảng 25.000 người Palestine, hậu duệ của những người đã trốn chạy cuộc chiến năm 1967, sống ở trại Al-Husn về phía Bắc Jordan. Được xây dựng trên sườn đồi, trại này giống như bất cứ một thị trấn nghèo nàn điển hình nào khác của Jordan, với những tòa nhà xám xịt và những con hẻm nhỏ đầy bụi.

Trong trường nam sinh, thầy giáo lịch sử cho biết môn của ông đã bị xem nhẹ kể từ khi hiệp ước hòa bình Wadi Araba giữa Jordan và Israel được ký kết năm 1994. Trên thực tế, thanh thiếu niên trong trại ngày nay biết rất ít về xứ sở của họ.

Cậu bé Hamed 15 tuổi đang bận rộn dỡ những thùng rau ở cửa hàng thực phẩm của cha mình, nhìn nhận: “*Palestine à? Tôi đã quên hết về nơi đó rồi. Tôi chỉ biết Giêrusalem thôi. Tôi nghĩ ở đó có chiến tranh*”.

Brahim bạn của Hamed, tuy biết được thành phố gốc gác mà gia đình cậu đã từng sống ở đó, nhưng không biết

(xem tiếp trang 3)

SUY NIỆM TIN MỪNG CHÚA NHẬT

cứ làm cho tôi như lời sứ thần nói.”

Rồi sứ thần từ biệt ra đi.

SUY NIỆM

Khi suy niệm mầu nhiệm Nhập Thể, chúng ta thường nghĩ tới biến cố Chúa sinh ra ở Bêlem. Thật ra mầu nhiệm này đã bắt đầu từ sau tiếng Xin Vâng của Đức Maria ở Nadarét. Sau tiếng Xin Vâng ấy, Ngôi Lời đã thành một thai nhi, lớn lên trong lòng mẹ như hàng tỉ con người khác, cần chín tháng mới có thể cất tiếng khóc chào đời. Ngôi Lời không lấm liệt từ trời bước xuống. Ngài muốn là người trăm phần trăm, nên Ngài cần một người mẹ. Ngài đi ra từ lòng mẹ: mong manh, yếu đuối. Ngôi Lời đã thành một người như chúng ta, chia sẻ trọn vẹn phận người như chúng ta, trừ phạm tội. Ngôi Lời đã là người, và mãi mãi là người. Ngài đã đi hết hành trình cuộc sống với tất cả nỗi buồn vui, âu lo và trăn trở. Chẳng ai hiểu chúng ta bằng Ngài. Ngài chẳng xa lạ với những gánh nặng của cuộc sống. Hôm nay Ngôi Lời vẫn là người, ngự bên Chúa Cha. Có một người được tôn vinh ở giữa lòng Thiên Chúa. Mầu nhiệm Nhập Thể đâu phải chỉ ở Bêlem, vì Ngôi Lời mãi mãi là người, người Anh trưởng, dẫn đưa chúng ta vào cung lòng Thiên Chúa.

Con Thiên Chúa làm người dạy ta *yêu trái đất*. Trái đất chỉ là một trong số hàng tỉ vì sao, nhưng nó vẫn có thể đứng ưu việt vì là nơi Con Thiên Chúa đã đặt chân, đã sống. Bầu trời, rừng xanh, mạch nước, biển khơi... tất cả phải được gìn giữ cho thanh khiết. Trái đất là nhà của con người, nhưng cũng là ngôi nhà của Con Thiên Chúa.

Con Thiên Chúa làm người dạy ta *yêu cuộc đời*, yêu mảnh đời nhỏ bé của mình. Có lắm người dễ dàng tìm đến cái chết vì thấy bế tắc, tuyệt vọng, vì thấy đời vô nghĩa. Mảnh đời của Đức Giêsu không phải chỉ màu hồng: long đong với phận nghèo, ê chề vì thất bại, bị tước đoạt đến tột cùng trên thập giá. Nhưng Ngài đã sống mảnh đời ấy cho đến cùng, vững tin đến cùng vào tình Cha, ngay giữa vực sâu và tăm tối.

(xem tiếp trang 3)

Pakistan: Một Giáng sinh nhuộm màu tang tóc

Quetta, Pakistan / WHĐ (19.12.2017) – Cuộc tấn công tại một nhà thờ của Hội thánh Tin Lành Methodist ở thành phố Quetta (Pakistan) hôm Chúa nhật 17-12 vừa qua là một cú sốc cho các tín hữu của “*Miền đất Thanh khiết*” (ý nghĩa của tên gọi Pakistan) đang tổ chức Năm Thánh Thể.

Như thế, ngày lễ Chúa Giêsu giáng sinh năm nay ở Pakistan đã thực sự nhuộm màu tang tóc bi thương. Chỉ có đức Tin mới có thể giúp người tín hữu tránh khỏi tuyệt vọng và nhận ra bàn tay của Thiên Chúa Quan Phòng trên cuộc đời mình. Một cuộc đánh bom tự sát, do tổ chức Nhà nước Hồi giáo tự xưng nhận trách nhiệm, đã nhắm vào một nhà thờ của Hội thánh Tin Lành Methodist ở thành phố Quetta, tỉnh Beluchistan, Pakistan, làm 13 người thiệt mạng và 60 người khác bị thương. Bốn kẻ tấn công đã đột nhập vào nhà thờ, khi ấy có hơn 400 tín hữu đang cử hành phụng vụ Chúa nhật. Những kẻ khủng bố mang áo gài bom và trang bị vũ khí đến tận rặng. Một kẻ nổ tung, một tên khác bị các nhân viên an ninh bắn hạ và hai kẻ trốn thoát.

Đức Tổng giám mục Joseph Arshad, mới được bổ nhiệm làm giám mục giáo phận Islamabad, nhận định rằng “những vụ thảm sát này đang gia tăng ở Pakistan. Chúng ta hãy cầu nguyện với Chúa Giêsu Kitô Chúa chúng ta, xin Người ban cho chúng ta sức mạnh, trí tuệ, lòng khoan dung và bình an. Xin Chúa ban sức mạnh cho gia đình của các nạn nhân đang đau khổ vì mất người thân. Cuộc tấn công này xảy ra đang khi người Công giáo sống Năm Thánh Thể, là năm giúp các tín hữu đối mặt với những thử thách khó khăn và sống đức Tin với tinh thần Thánh Thể, nghĩa là cho đi chính mình vô điều kiện, đến hy sinh cả mạng sống”.

Cha James Channan, dòng Đa Minh, giám đốc Trung tâm Hòa bình ở Lahore, một trung tâm thúc đẩy đối thoại liên tôn, nói rằng: “Đây là một cuộc tấn công đánh vào giữa cộng đồng Kitô hữu vì họ đang chuẩn bị mừng lễ Giáng sinh. Đó là một cuộc tấn công muốn phá hủy sự chung sống và nỗ lực của rất nhiều người, ở mọi cấp, đang dần thân hàng ngày để xây dựng một đất nước tốt đẹp hơn. Tất cả những người thuộc mọi cộng đồng tôn giáo đang cố võ hòa bình, hòa hợp xã hội và sống chung hoà bình đều mạnh mẽ đồng thanh lên án cuộc

tấn công này. Chủ nghĩa khủng bố cứ tấn công, nhưng chúng tôi tin tưởng vào các lực lượng lành mạnh của đất nước: các tổ chức chính phủ, xã hội dân sự, các nhà lãnh đạo tôn giáo có thiện chí”. Và cha nói thêm rằng, “Chúng tôi sẽ nhớ đến những nạn nhân trong cuộc gặp gỡ liên tôn trước lễ Giáng sinh vào ngày 21 tháng Mười Hai sắp tới tại Trung tâm Hòa bình của chúng tôi. Chính phủ thường tổ chức các cuộc gặp gỡ để mừng lễ Giáng sinh và chúc mừng các nhà lãnh đạo Kitô giáo. Năm nay, tất cả các cử hành đều bị hoen ố bởi vụ bạo lực vô ích và phá hoại này: phải cấp bách bảo vệ các nhóm thiểu số để bảo vệ sự đa nguyên trong nước”, cha Channan nói.

Chỉ trước đó vài ngày, Bộ trưởng Bộ Nhân quyền và Dân tộc ít người của bang Punjab, ông Khalil Tahir Sandhu – người Công giáo –, đã kêu gọi các cơ quan cảnh sát cả nước “bảo đảm an ninh tại tất cả các nhà thờ trong dịp Lễ Giáng sinh” để “các cộng đồng Kitô hữu có thể hân hoan cử hành sự kiện trung tâm này của niềm tin của họ”. Bộ trưởng đã phải kêu gọi điều này, vì các Kitô hữu Pakistan (gồm khoảng 4 triệu người trong tổng số dân gần 200 triệu) vẫn chưa quên được những biến cố đau thương trong những năm trước: vụ tấn công do hai kẻ đánh bom liều chết thực hiện tại nhà thờ Anh giáo Peshawar vào tháng Chín 2013 (hơn một trăm người chết); và cuộc tấn công tự sát nhắm vào hai nhà thờ ở Lahore, một nhà thờ Công giáo và một nhà thờ Anh giáo, vào tháng Ba 2015. Họ cũng không quên “vụ thảm sát Phục Sinh” vào năm 2016, khi một quả bom phát nổ trong một công viên, nơi các Kitô hữu đang hân hoan mừng lễ Chúa Kitô phục sinh, sau Thánh lễ Chúa nhật.

“Chủ nghĩa khủng bố trở nên ác liệt hơn trong những ngày lễ tôn giáo với ý tưởng tàn sát những người vô tội. Thật là khủng khiếp và vô nhân đạo”, đó là nhận định của Shafaat Rasol, một nhà truyền giáo nổi tiếng của phái Hồi giáo Sufi, người lãnh đạo quận Hồi giáo Markiz Bilal ở Lahore, gồm có một thánh đường Hồi giáo, một *madrassa* và một trung tâm văn hóa. Ông nói, “đây là một hành động đáng ghê tởm, huỷ hoại sự sống con người và xúc phạm danh Thiên Chúa. Chúng tôi hết sức gắn gũi với anh chị em Kitô giáo của chúng tôi hôm nay,

(xem tiếp trang 4)

Bộ Tuyên Thánh ban hành một Huấn thị mới...

Sau đó, Huấn thị trình bày chi tiết các thủ tục phải tuân theo, ở cấp giáo phận và dành cho những người có thẩm quyền, liên quan đến việc công nhận thánh tích về mặt giáo luật, việc phân chia thánh tích, việc tạo ra các thánh tích, di chuyển, chuyển nhượng và hành hương. Huấn thị còn xác định: “*Trước khi tiến hành bất kỳ hoạt động nào về thánh tích hoặc hài cốt, cần phải tuân giữ tất cả những gì được quy định trong luật dân sự địa phương, và phải có được sự đồng ý của người thừa kế, phù hợp với cùng luật ấy*”, cũng như sự chấp thuận của Bộ Tuyên thánh.

Đây là trường hợp liên quan đến Đức cố Tổng giám mục Fulton Sheen (1895-1979), một giám mục Hoa Kỳ có tài giảng thuyết, đặc biệt trong lĩnh vực truyền thanh và truyền hình trong những năm 1950 và 1960. Án xin tuyên Chân phước và tuyên thánh cho ngài đã được khởi sự năm 2002, và năm 2012, Đức giáo hoàng Bênêđictô XVI đã tôn phong Tổng giám mục Fulton Sheen là Đấng đáng kính.

Người cháu gái của Đức Tổng giám mục Sheen đã kiện ra tòa để đòi Tổng giám mục New York chuyển di hài Đức cố

giám mục đang an vị dưới bàn thờ của Nhà thờ chính tòa Thánh Patrick về Peoria, Illinois - là nơi ngài chào đời, thụ phong linh mục và cũng là nơi Đức giám mục giáo phận Peoria khởi sự án xin phong thánh cho ngài.

Tổng giám mục New York đã từ chối yêu cầu này và kháng cáo phán quyết của một tòa án cấp dưới năm 2016 đã xử cho người cháu gái của Đức cố giám mục Sheen thắng kiện. Dự kiến một phán quyết của tòa phúc thẩm sẽ sớm được đưa ra.

Huấn thị mới cảnh báo không được tôn kính hài cốt của các vị tử tử Chúa hay Đấng đáng kính, mà án tuyên phong Chân phước hay tuyên Thánh đang được tiến hành. “*Cho đến khi các vị ấy được nâng lên hàng vinh quang trên bàn thờ, hài cốt của các ngài vẫn không thể được tôn kính cách công khai, hay được hưởng các đặc ân chỉ dành cho thân xác của những ai đã được tuyên phong là Chân phước hay là Thánh*”.

Huấn thị mới của Bộ Tuyên thánh còn đề cập đến giai đoạn kiểm tra thánh tích, trước khi nhắc lại việc cấm hoàn toàn và tuyệt đối mua bán thánh tích, cũng như việc trưng bày thánh tích tại những nơi thế tục hoặc không được phép. ■

Không phải người tị nạn Palestine nào ở Jordan...

những gì đã xảy ra tại đó vào năm 1948 hoặc năm 1967. Cậu nói: “Cha tôi đã làm việc tại Palestine, nhưng ông chẳng bao giờ nói với tôi về điều ấy”.

Hơn một nửa dân số Jordan là người Palestine. Hơn 10 ngày qua, hàng ngàn người biểu tình phản đối quyết định của tổng thống Hoa Kỳ công nhận Jerusalem là thủ đô của Nhà nước Do Thái. “Tuy nhiên, những người biểu tình không đòi hỏi quyền trở về”, Kathem Ayesh, giám đốc Hội Tị nạn Jordan nhìn nhận. “Dân chúng tập trung vào vấn đề Jerusalem.”

Hầu hết những người tị nạn ở trại Al-Husn nói rằng họ muốn sống tại Palestine. Tuy nhiên, đa số những người này được sinh ra tại Jordan và không

có dự định cụ thể trở về quê hương mình.

Một cư dân của trại tị nạn thẳng thắn cho biết: “Người ta chẳng còn gì ở đó: không gia đình, không bạn bè và không việc làm”; người đàn ông này 33 tuổi, đã hội nhập hoàn toàn vào xã hội Jordan. “Nếu bạn cho họ chọn tiền hoặc quê hương, họ sẽ chọn tiền”.

Kareem 41 tuổi, làm nghề sơn nhà cửa, đã sống cả đời tại Al-Husn, thừa nhận: “Tôi không nghĩ mình sẽ trở về Palestine ngay cả như nếu có thể. Những người Palestine ở đó nghĩ rằng chúng tôi đã thực sự bỏ đi”. Cũng như hầu hết những người tị nạn, Kareem có quốc tịch Jordan. Ông nói ông cảm thấy mình là người Jordan hơn là người Palestine.

Tuy nhiên, nhiều người tị nạn vẫn rất gắn bó với quê hương và bản sắc Palestine của họ. Chẳng hạn Khalidoun, một sinh viên công nghệ thông tin sống tại Amman thủ đô của Jordan, anh ước mơ được “sống và chết” tại Palestine. Anh nói: “Cha mẹ tôi vẫn giữ chìa khóa nhà của ông bà tại Palestine. Nhiều gia đình cũng làm như thế, chứ không phải chỉ có gia đình tôi”. Anh không quan tâm lắm đến tình hình chính trị hiện nay

SUY NIỆM TIN MỪNG CHÚA NHẬT

Con Thiên Chúa làm người dạy ta yêu mọi người. Từ khi Con Thiên Chúa mang khuôn mặt của con người thì mọi người đều mang khuôn mặt của Thiên Chúa. Tất cả nhân loại đều là anh em dù khác nhau về màu da, tôn giáo, ngôn ngữ, quan điểm... Xúc phạm con người là xúc phạm đến chính Thiên Chúa.

Noel đem lại cho ta sự bình an sâu thẳm. Bình an cho trái đất đang bị tàn phá. Bình an cho những người đang sống trong ngõ cụt. Bình an cho chúng ta, cho mọi người. Bình an của Giêsu.

CẦU NGUYỆN

Lạy Chúa Giêsu, Con Thiên Chúa, Chúa đã làm người như chúng con, nên Chúa hiểu gánh nặng của phận người.

Cuộc đời đầy chạm bẩy mời mọc mà con người lại yếu đuối mong manh.

Hạnh phúc thường được trộn bằng nước mắt, và giữa ánh sáng, cũng có những bóng mờ đe dọa.

Lạy Chúa Giêsu, nếu có lúc con mệt mỏi và xao xuyến, xin nhắc con nhớ rằng trong Vườn Dầu Chúa đã buồn muốn chết được. Nếu có lúc con thấy bóng tối bủa vây, xin nhắc con nhớ rằng trên thập giá Chúa đã thốt lên: Sao Cha bỏ con?

Xin nâng đỡ con, để con đừng bỏ cuộc.

Xin đồng hành với con, để con không cô đơn.

Xin cho con yêu đời luôn dù đời chẳng luôn đáng yêu.

Xin cho con can đảm đối diện với những thách đố vì biết rằng cuối cùng chiến thắng thuộc về người có niềm hy vọng lớn hơn. Amen. ■

Lm Antôn Nguyễn Cao Siêu, SJ

ở phía bên kia sông Jordan. Anh nghi ngờ sự hòa giải bề ngoài đang diễn ra giữa hai phe nhóm Palestine lớn nhất là Fatah và Hamas.

Kathem Ayesh và Hội Tị nạn đang cố gắng khơi lại chính nghĩa của người Palestine và quyền trở về. Ông nói: “Hiệp ước hòa bình Wadi Arabi cần phải hủy bỏ theo đúng luật vì Pales-

(xem tiếp trang 4)

Pakistan: Một Giáng sinh nhuộm màu tang tóc

trong lúc đau thương này. Chúng tôi sẽ hiệp nhất trong tình liên đới và lời cầu nguyện. Những sự kiện này càng cho chúng ta thêm sức mạnh và sẵn sàng thúc đẩy đối thoại liên tôn để xây dựng một não trạng và một nền văn hoá hòa bình trong xã hội, bắt đầu từ những người trẻ. Tất cả chúng tôi thấy mình càng được kêu gọi phải cố võ các giá trị của sự tôn trọng sâu xa niềm tin của người khác, tôn trọng phẩm giá của mỗi người và đón nhận người khác. Con đường hoà bình và cùng tồn tại đây những trở ngại và có những thế lực cản lối; nhưng chính vì thế mà người Hồi giáo và người Kitô giáo chúng ta phải luôn giữ vững tình đoàn kết, cùng với tất cả những người thiện chí”.

Lễ Giáng sinh là ngày lễ rất ấn tượng đối với các Kitô hữu Pakistan. Trong tất cả các thành phố lớn và những nơi có nhiều khu định cư với đa số người Kitô hữu, các cộng đồng tín hữu trang trí và chiếu sáng nhà thờ, nhà ở và các đường phố. Các nhà thờ Kitô giáo – ở Pakistan có 5 hệ phái Kitô giáo chính – tổ chức các tuần chín ngày, trình diễn hoạt cảnh Giáng Sinh, hát thánh ca Giáng sinh truyền thống, gặp gỡ liên tôn. Họ cũng không quên thực hiện các nghĩa cử bác ái, chẳng hạn như giúp đỡ trẻ mồ côi và các góa phụ của mọi tôn giáo.

Có một sự trùng hợp kỳ lạ: đó là ngày 25 tháng Mười Hai là ngày lễ nghỉ ở Pakistan, không phải vì là lễ của Kitô giáo (các ngày lễ Kitô giáo không phải là lễ dân sự) mà vì đó là ngày sinh của Muhammed Ali Jinnah, lãnh tụ vĩ đại, người khai sinh quốc gia Pakistan.

Vì thế, các biện pháp an ninh được tăng cường trong những dịp này, chính vì sợ các cuộc tấn công khủng bố. Từ năm 2001, chính phủ đã yêu cầu các nhà thờ ở Pakistan dùng chi phí riêng để trang bị tường rào chung quanh, camera giám sát, các trạm kiểm soát và các dịch vụ an ninh. Vào các ngày lễ đặc biệt, chẳng hạn như Lễ Giáng sinh và Lễ Phục sinh, cảnh sát cũng sẵn sàng tăng cường an ninh. Những tin tức gần đây về chiến dịch tuyên truyền và tuyển dụng do tổ chức tự xưng Nhà nước Hồi giáo phát động ở Lahore, với các tờ rơi trên đường phố, đã gây ra nhiều lo lắng, đặc biệt là trong các cộng đồng tôn giáo thiểu số. ■

(Theo Vatican Insider)

Một Thủ tướng theo Hồi giáo ở một quốc gia có đa số người Công giáo

Dili, Timor-Leste / WHĐ (15.12.2017) – Mặc dù Timor-Leste đang trải qua một giai đoạn chính trị hỗn loạn và chính phủ non trẻ của quốc gia này đang gặp khó khăn, Thủ tướng Mari Amudi Alkatiri là một người Hồi giáo lãnh đạo một quốc gia có đa số người Công giáo. Trong vai trò Thủ tướng từ tháng Chín 2017, những khó khăn mà ông Alkatiri gặp phải hiện nay thuộc lĩnh vực chính trị và kinh tế (luật ngân sách, việc làm cho người

Không phải người tị nạn Palestine nào ở Jordan...

tine được xem như một lãnh thổ bị chiếm đóng và vì vấn đề này phải được đưa vào chương trình thảo luận của thế giới một lần nữa”.

Theo Ayesh, quyết định của tổng thống Trump công nhận Jerusalem là thủ đô của Israel đã khiến giới truyền thông tập trung chú ý vào Thành Thánh, và đồng thời, khơi lại chính nghĩa của Palestine. “Tôi sẽ cảm ơn ông Donald Trump nếu tôi có thể,” ông nói đầy mỉa mai.

Người Palestine: một dân tộc bị phân mảnh

Hiện nay có 4,8 triệu người Palestine sống trong những vùng bị chiếm: 3 triệu người trong số này sống ở Bờ Tây và 1,8 triệu tại Dải Gaza. Có 1,7 triệu người Palestine sống tại Israel trong tổng số dân 8,4 triệu người, tức 20% dân số Israel; đôi khi họ được gọi là “người Israel gốc Ả Rập”.

Theo cơ quan Liên Hiệp Quốc về người tị nạn Palestine, hiện có 3,5 triệu người tị nạn Palestine sống tại Jordan, Syria và Liban; hầu hết trong số này sống tại Jordan (2,3 triệu người).

Tại Liban, có khoảng 530.000 người tị nạn Palestine, phần lớn sống trong các trại tị nạn. Họ bị cấm làm việc trong một số lãnh vực, đặc biệt là lãnh vực y khoa. ■

(Theo La Croix)

trẻ, thương thuyết với Australia về khai thác dầu), chứ không liên quan gì đến tôn giáo. Đó là dấu hiệu tốt về tính đa nguyên và sự trưởng thành của một quốc gia non trẻ (độc lập từ Indonesia năm 2002) với 60% dân số dưới 25 tuổi.

Acacio Pinto, một nhà nghiên cứu trẻ Công giáo người Timor-Leste, chuyên gia về các vấn đề kinh tế và xã hội giải thích với hãng thông tấn Fides: “Timor-Leste, với khoảng 97% dân số theo Công giáo, là quốc gia có đông người Công giáo nhất tại châu Á về tỷ lệ phần trăm. Tuy nhiên, quốc gia này không theo thể chế thần quyền hoặc quyết định chọn Công giáo làm quốc giáo. Hiến pháp nhìn nhận sự đóng góp của Giáo hội Công giáo đối với quyền tự quyết của người dân, nhưng duy trì nguyên tắc tự do tôn giáo. Do đó sự kiện Thủ tướng hiện nay Mari Amudi Alkatiri là người theo Hồi giáo thuộc Đảng Cách mạng Timor-Leste Độc lập (Fretilin) không phải là một vấn đề. Đây là nhiệm kỳ thứ hai của ông trong vai trò người lãnh đạo chính phủ: nhiệm kỳ thứ nhất khi Timor-Leste tái thiết lập nền độc lập vào năm 2002; đến năm 2006 ông quyết định từ chức vì bất ổn chính trị và quân sự”.

Pinto nói tiếp: “Mặc dù có niềm tin tôn giáo khác với phần đông dân số, trong một xã hội đa nguyên như xã hội Timor-Leste, ông Alkatiri không vấp phải những thành kiến về phía những nhà lãnh đạo hoặc đảng phái chính trị chính. Tài quản trị cũng như tiếng tăm của ông trong việc quan tâm đến các chính sách tài chính đã chiếm được cảm tình của nhiều công dân, gồm cả những nhà lãnh đạo Giáo hội Công giáo. Chẳng hạn Đức cha Basilio do Nascimento, người đứng đầu giáo phận Baucau, đã ủng hộ việc ông Alkatiri lên làm Thủ tướng của đất nước”.

Cuối cùng nhà nghiên cứu Pinto kết luận: “Chúng ta sẽ xem liệu chính phủ có vượt qua được giai đoạn khó khăn này hay không: Tình trạng chính trị bấp bênh hiện nay là do sự kiện đảng của ông đang có những vấn đề trong Quốc hội. Chúng ta sẽ đợi xem liệu người đứng đầu chính phủ có ở lại cho tới cuối năm hay không. Nhưng nếu ông không tiếp tục, thì chắc chắn đó không phải là do yếu tố tôn giáo”. ■

(Theo Agenzia Fides, 13/12/2017)